

לעומקו של מקרא ראש חדש כסלו

ומובא בשם האר"י הק' לכוון את
שם השם השולט באותו חדש כנ"ל
במוסף של ר"ח בחתימת מקדש
ישראל וראשי חדשים.

ויש המכוונים בו כבר משבת מברכין
וכן יש המכוונים בו גם ב"יעלה ויבוא"
וכן יש המכוונים בו ב"אבות"
ו"במודים" בכל אותו החדש, כאשר
זוקף בשם, בנוסף על השם הק'
יאהויהה, כמובא בתיקוני הזהר [י"ח,
ל"ד עמ' ב].

ומובא עוד בתיקונים, וכן הביאו
ה"אוהב ישראל" מאפטא, שכל אימת
שיקדים י' או ו' לאות ה' בצירופי הוי"ה,
הרי זה חדש של רחמים. ובהקדים
האות ה' לי' או ו' הרי זה חדש של דין.

ובהיות שבצירוף הוי"ה לחדש כסלו
האותיות **ו'י** מקדימות לאותיות **קָה**
הרי הוא חדש של רחמים וחסדים
כראוי לחדש כסלו בו התרחש **נס**
החנוכה אשר ממנו שפע חסדים
ורחמים המתפשטים בעולמות.

ראש חדש כסלו

צירופי הוי"ה לחדש כסלו
וִיִּיאָהֶהָה

יוצא מן הפסוק:

וַיֵּרָא יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי
בראשית נ, יא' פרשת ויחי

על דרך הסוד:

מובא בזוה"ק וכן בהקדמה לתיקוני
הזהר [ט:ט], כי **צירופי הוי"ה**, הוא
השם השולט בחדש כסלו, הוא **וִיִּיאָהֶהָה**
היוצא מראשי התיבות **ו**ניקודן
בפסוק בראשית נ, יא' פרשת ויחי:

וַיֵּרָא יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי

וִיִּיאָהֶהָה ובשילוב אותיות אהי"ה [כסדר
האותיות והניקוד של **וִיִּיאָהֶהָה**] כזה:
וִיִּיאָהֶהָה, יהיה השם המכוון בניקוד
הפסוק הנ"ל:

וִיִּיאָהֶהָה

וִיִּיאָהֶהָה

לעומקו של מקרא ראש חדש כסלו

מסופי תיבות של ליהויה אתי
ונרוממה שמו (תהלים לד, ד') והוא:
היה'ו ומשמעותו שישראל אומרים
גם הם ככתוב בתהלים [קכו, ג'] הגדיל
יהנ'ה לעשות עמנו היינו
שמחים.

ולעומקו של מקרא יש לומר כי מה
שמשבחים ישראל להקב"ה, הוא לא
מפני שהגויים משבחים. אלא איפכא,
מה שהגויים משבחים הוא משום השבח
שנותנים ישראל להקב"ה. שנאמר
(בפסוק הנ"ל) גדלו ליהויה אתי
ונרוממה שמו יחדיו. והוא, על פי
האר"י הק', השם השולט בחדש טבת.
ויוצא מסופי תיבות הנ"ל: היה'ו.

והם הם כשני הפסוקים הבאים יחדיו
בתהלים קכו פס' ב-ג: הגדיל יהנ'ה
לעשות עם אלה, הגדיל יהנ'ה לעשות
עמנו.

ויהיה כך ערך הדברים:

מה שאומרים הגויים אז יאמרו בגוים
הוא כנגד הפסוק וירא יושב הארץ
הכנעני,

ולעומקו של מקרא, יש ליתן טעם
לשייכות הפסוק עם השם הק' השולט
בחדש כסלו.

ובשימת לב בפסוק

נפלא יושב הארץ הכנעני את-
האכל בגרן האטד ויאמרו אכל-
קבד זה למצרים הרי שהבינו כל
יושבי הארץ את חשיבותו של יעקב
אבינו, באשר מצרים הנחשבת מכל
הארצות חולקת כל כבודה עם יעקב
אבי שבטי י-ה וכל בני ישראל
מתיקרים בכבודו. עד אשר קראו
למקום על שם המאורע: על-פן קרא
שמה אכל מצרים אשר בעבר
הקדון: (נ, יא')

והרי דומה הדבר לכתוב בתהלים
[קכו, ב'] שכך יאמרו הגויים הגדיל
יהנ'ה לעשות עם אלה. והם
מחסדי המקום ב"ה שנותן לבני ישראל
נשיאת חן ומציאת חן בעיני אלקים
ואדם.

ובהיות נס חנוכה מקשר בין חדש
כסלו לחדש טבת, כן גם השם הק'
נמשך מכסלו אל תוך טבת, ומתחבר
עם השם השולט בחדש טבת היוצא

לעומקו של מקרא ראש חדש כסלו

השולט בחדש **טבת** והיוצא מן הפסוק [גִּדְלוֹן] לִי'הוֹיָה אֶתִּי וְנִרְוַמָּה שְׁמוֹ **ובהיות** שם זה שולט בחדש **טבת**, הרי הוא כְּסָפּוּם ומסקנה לעבודת חדש כסלו. כאומרו, שכל עבודת פרסום הנס היא **כדי להביא לתכלית הנרצית** של העבודה שבלב היא ההודאה בנסי ה' אשר בכל יום עמנו, למשך כל השנה כולה.

גם בעת צוקה וצרה כבחדש טבת שבו הטיל נבוכדנצר מלך בבל מצור על ירושלים, ביום עשרה בטבת, והוא היה תחילתו של חורבן הבית. **שהרי זמן קצר לאחר מכן נפרצה החומה** והובקעה העיר, ולאחר מכן נחרב ואף נשרף בית מקדשנו מהרה יבנה בב"א. אף על פי כן, לא פסיק פומא מלהודות ולהלל לה' "על נְסִיף שְׁפָכָל יוֹם עֲמָנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שְׁפָכָל עֵת וְגו'".

ומרב צער החורבן, שם השם השולט בחדש טבת **היהו** יעיד עדות נאמנה על כי בכל צרתם לו צר וכי "עמו אנכי בצרה" שהרי האות ה תקדים לאות י' וכן האות ה' השניה תקדים לאות ו', ונאמר בתיקוני הזהר הק' וכן הביאו

ומה שאומרים ישראל **הַגְדִּיל יְהוָה** **לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ**, והוא כנגד **גִּדְלוֹ לִי'הוֹיָה** אֶתִּי . ואשר על כן מסיים הפסוק: **הָיִינוּ שְׁמֵחִים** כנגד שמחת ימי החנוכה.

ולכא מילתא דלא רמיזא באורייתא, שהם שני דרכי העבודה בחדשי החנוכה כסלו-טבת, **הלל והודאה**.

הא' היא העבודה מן **הפנים אל החוץ כהלל וכפרסום הנס** היוצא החוצה והוא כנגד השם הק' השולט בחדש **כסלו** והיוצא מן הפסוק **וַיִּקְרָא יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי**.

ופירושו שיושבי הארץ הכנעני ראו ביקרא דיעקב אשר עשו לו בניו וכל העולים עמהם מצרימה כבוד גדול בהספדו. והוא כעין **ההלל ופרסום הנס**.

הב' היא העבודה מן **החוץ ולפנים**, היא העבודה הפנימית של **ההודאה**, והודאה **בלב** היא, ועל כן מודים על הנסים בתפילת הלחש. והוא כנגד השם הק'

לעומקו של מקרא ראש חדש כסלו

שרש החיות של קיום עם ישראל גם בצר להם ובמצוק בחדש המצור על ירושלים. ומשם גרעין צמיחת הישועה. והם ניצני השחוק ששחק ר' עקיבא בראותו שועל אחד יוצא מבית קדשי הקדשים, ואשר על כן **המשיך הקב"ה את נס חנוכה לתחילת טבת לטעת בו את ניצני הגאולה.**

ואשר על כן נאמר **נִרְאָה יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַכְּנֻעִי, מֵהָרָאָה, רָאָה אֶת יִשְׂרָאֵל גַּם בַּעַת צִרְתָּם מוֹדִים לַהֲקַב"ה וְאוֹמְרִים גִּדְּלוּ לַיהוָה אֱתֵי וְנִרְוֹמָהּ שְׁמוֹ יִתְדִיו.**

והקב"ה מעיד בהם **בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחֶמְלָתוֹ הוּא גָּאֵל גְּאֻלָּם וַיִּנְשָׂאֵם כָּל יְמֵי עוֹלָם.** בב"א.

~~~~~

ה"אווהב ישראל" מאפטא, שכל אימת שיקדים י' או ו' לאות ה' בשם השם השולט בחדש, הרי זה חדש של רחמים. **ובהקדים האות ה' לי' או ו' הרי זה חדש של דין,**

ואע"פ כן הודיענו בוראנו על ידי ישעיהו הנביא [פרק ס"ג פס' ט'] **בְּכָל צָרְתָּם לֹא [לוֹ] צָר וּמְלָאךְ פָּנָיו הוֹשִׁיעֵם בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחֶמְלָתוֹ הוּא גָּאֵל וַיִּנְשָׂאֵם כָּל יְמֵי עוֹלָם.**

ואשר על כן קשרה החכמה העליונה את נס חנוכה עם תחילת חדש טבת, ליתן את שרשי הנסים ולטעתם גם באדמת צוק העתים, עד שאמרו **טבא לשתא טבת ארמלתא**, [תענית ו:'] **כלומר טוב לשנה שטבת כ"אלמנה" שאין הגשמים יורדים בה, והעמידו שם בגמרא בכך שהיו גשמים לפני כן, ולכן טבא לשתא** אע"פ שטבת ארמלתא.

והרי פנימיות הדברים מדברת בעד עצמה. **שפע הנסים של כסלו** בטרם יבוא חדש טבת עם המצור והמצוק שבו, הרי הוא כשפע ברכת הגשמים לעת "טבת ארמלתא". וניסי כסלו הם